

Şeker Pusulası

Yavuz DEMİRKIRAN

Şeker Pusulası

Yavuz DEMİRKİRAN

Leo tatlıları her şeyden çok severdi. Ne zaman bir şekerçi dükkânı görse, esmer teni heyecanla ışıldardı. Güneşli bir sabah, küçük bez çantası yanında sallanarak pazara seğırtti. Kıvrıcık siyah saçları da zıplıyor, ela gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Bugün özel hissettiriyordu, sanki açılmayı bekleyen bir sırmış gibi.

Kalabalık pazarın kenarında, gümüş topuzlu ve lavanta rengi önlüklü yaşlı bir kadın ona el salladı. "Leo! Sana bir şeyim var," dedi Büyükanne, telli gözlükleri ısıldayarak. Ona küçük, yuvarlak bir pusula uzattı. İbresi şeker kamışı şeklindeydi ve doğrudan gökkuşağı renkli lolipop dolu bir kavanozu gösteriyordu.

"Bu bir şeker pusulası," diye fısıldadı Büyükanne. "En yakındaki tatlı sürprize işaret eder. Ama unutma, tatlılar paylaşıldığında en güzeldir." Leo hızla başını salladı, neredeyse hiç dinlemiyordu. Pusulayı kaptı ve pazara koştu. İbre döndü ve çikolata trüfleriyle dolu bir tezgâhı gösterdi. Leo'nun ağzı sulandı. Maceraya hazırды!

Leo trüf tezgâhına vardığında, minik bir yaratık bir kavanozun arkasından fırladı. Avuç içi kadardı, nane yeşili tenli, beyaz püsküllü saçlı ve kocaman kehribar gözlüydü. Pembe-beyaz çizgili bir atkı ve minicik sivri bir şapka giyyordu. "Ben Pip, pusula bekçisi!" diye cıvıladı. "Biraz tatlı bulmaya hazır mısın?" Leo sırttı. "Önden buyur!"

Pusula ibresi döndü ve yapışkan şekerli elma satan bir tezgâhı gösterdi. Leo bir tane aldı ve mutlulukla çıtırdattı. Pip yanında süzülüyor, yarı saydam kanatları parıldıyordu. "Hepsini bir anda yememeye çalış," dedi. Ama Leo çoktan karameli yalıyordu. O kadar tatlı ve yapışkandı ki! Pusulanın bir sonraki tezgâhı gösterdiğini fark etmedi.

Sonra pusula dev girdap lolipoları olan bir standı yönlendirdi. Leo mavi bir tane aldı ve çantasına tıktı. Sonra kendi yaşlarında bir kız gördü. Koyu kahverengi tenli, sarı boncuklu uzun siyah örgülü ve hasır sepetliydi. Bir torba limon şekeri alıyor ve herkese gülümsüyordu. "Merhaba! Ben Mara," dedi. "Paylaşmak ister misin?"

Leo tereddüt etti. Bolca şekeri vardı ama paylaşmak aklında yoktu. Yine de Mara'nın gülümsemesi sıcacıktı. Başını salladı ve ona şekerli elmasından bir parça verdi. O da ona bir limon şekeri verdi. Ekşi şeker yüzlerini buruşturunca kahkahalarla güldüler. Pip havada döndü. "Gördün mü? Paylaşmak tatlıdır!" dedi.

Pusula Leo kadar uzun şeker kamışları olan bir tezgâhı gösterdi. Bir tane aldı ve taşımaya çalıştı ama çok büyüktü. Mara parçalara ayırmasına yardım etti. Yakındaki bir grup çocukla paylaştılar. Leo içinde mutlu bir parıltı hissetti. Belki de paylaşmak eğlenceliydi. Ama sonra pusula yeniden döndü ve çikolata paraları olan bir tezgâhı gösterdi.

Leo pusulayı takip ederek öne koştu. Altın ambalajlı ikolata paraları olan bir tezgâh buldu. Bir torba dolusu aldı ve hızla yemeye başladı. Pip kolunu ekiştirdi. "Yavaşla!" diye uyardı. Ama Leo dinlemedi. Tek tek paraları yedi, ta ki karnı tuhaf hissedene kadar. Bir banka oturdu, ok tok ve biraz da huysuz hissediyordu.

Mara onu orada buldu. "İyi misin?" diye sordu. Leo inledi. "Çok fazla şeker yedim," diye itiraf etti. Pip dizine kondu. "Pusula tatlıları gösterir ama ne zaman duracağını söylemez," dedi nazikçe. "Bunu kendin öğrenmelisin." Leo çikolata paraları torbasına baktı. Artık hiç istemiyordu.

Tam o sırada Büyükanne tahta kaşığıyla ortaya çıktı. Nazıkçe gülümsedi. "Biraz fazla mı tatlandın?" diye sordu. Leo başını salladı. Büyükanne yanına oturdu. "Şeker pusulası harika bir araç," dedi. "Ama merak gibidir—ölçülülükle el ele gitmelidir. Biraz tadını çıkar, çokça paylaş, hep iyi hissedersin." Leo dikkatle dinledi.

Leo ayağa kalktı ve derin bir nefes aldı. Çikolata paraları torbasına, sonra Mara'ya baktı. "Bir fikrim var," dedi. Pazara geri yürüdü ve büyük bir masa buldu. Bütün şekerlerini masaya koydu—lolipopları, çikolata paraları, şeker kamışları. "Herkes, gelin paylaşalım!" diye seslendi. Mara tatlıları düzenlemesine yardım etti.

Çocuklar etrafına toplandı, gözleri sevinçle kocamandı. Leo her birine şeker dağıttı. Kendine sadece küçük bir lolipop ayırdı. Pip yukarıda süzülüyor, konfeti gibi şeker parıltısı serpiyordu. "En güzel kısmı bu!" diye sevindi. Leo göğsünde sıcak, mutlu bir his duydu. Paylaşmak şekerin tadını daha da güzelleştiriyordu. Ve karnı tam da iyi hissediyordu.

O günden sonra Leo şeker pusulasını her yere taşıdı. Ama Büyükanne'nin sözlerini hep hatırladı. İbrenin peşinden merakla gitti ama ne zaman duracağını ve paylaşacağını da biliyordu. Pusula hâlâ tatlı sürprizlere işaret ediyordu ama artık Leo en tatlı sürprizin arkadaşlık olduğunu biliyordu. Ve biraz ölçülülük her tatlıyı daha da lezzetli kılıyordu.

Leo ve Mara en iyi arkadaş oldular. Sık sık Büyükanne'nin tezgâhında buluşup küçük bir torba şeker ve hikâye paylaşıyorlardı. Pip her zaman onlara katılıyor, minik kanatları vızıldıyordu. "Sırrı öğrenmişsiniz," dedi Büyükanne bir gün. "Tatlılar harikadır ama arkadaşlar ve ölçülülük onları kusursuz kılar." Leo gülümsedi, ela gözleri parlak. Haklı olduğunu biliyordu.

Ve böylece şeker pusulası Leo'yu daha birçok maceraya götürdü. Ama nereyi gösterirse göstere, paylaşmayı hep hatırladı. Merak ve ölçülülüğün bir arada olması gerektiğini öğrendi—el ele yürüyen iki arkadaş gibi. Pazar tatlı sürprizlerle doluydu ama en güzelleri sevdikleriyle paylaştıklarıydı.